

“...ความสุข...ความภาคภูมิใจ..ในหน้าที่...”

ธณภณ ผ่องใส

สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดลพบุรี

การทำงานด้วยหน้าที่นั้น..ผลลัพธ์ที่ได้ก็คือ.. “ผลงาน” แต่..การทำงานด้วยใจ ผลลัพธ์ที่ได้คือ.. “ผลงาน กับความภาคภูมิใจและความสุข” ในงานและหน้าที่..นั้น

ความเหน็ดเหนื่อยที่ถาถมเภสัชกรหนุ่มวัยทำงานจากการตรากตรำอดตาหลับขับตานอน ตื่นขึ้นมาทำงาน เพื่อประชาชนในตอนตีสามตีสี่ของทุกวันตลอดระยะเวลาสองสัปดาห์ติดต่อกัน เพื่อคิดกระบวนการกลวิธี ในการเตรียมการสอน ตลอดจนผลิตสื่อวิดีโอ ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้เล่าเรียนมา หรือศึกษาจบด้านการผลิตสื่อวิดีโอ หรือการสอนเลยแม้แต่น้อย แต่ด้วยหัวใจที่แข็งแกร่งดังเพชรและมีความมุ่งมั่นที่จะทำเพื่อประชาชน อยากเห็น ชุมชนดูแลกันเองโดยคนในชุมชนเพื่อนำไปสู่การมีสุขภาพดีของคนในชุมชนอย่างยั่งยืน เพราะที่ผ่านมาพบว่าหลาย ๆ ชุมชนยังไม่ตระหนักถึงการคุ้มครองผู้บริโภคในชุมชน อาทิเช่น ร้านขายยังมีการขายสินค้าหมดอายุ มีการขายอาหาร สำเร็จรูปที่ไม่มีเลขสารบบอาหาร เช่น เครื่องดื่มน้ำผลไม้ ขนมอบัง แชนวิช เป็นต้น มีการขายยาอันตราย หรือแม้กระทั่งความสะอาดความเป็นระเบียบของร้านขายในชุมชนฯ ตลอดจนคนในชุมชนยังไม่ตระหนัก ถึงการอยู่ร่วมกันในชุมชน เขาจึงได้เรียนรู้วิธีการต่าง ๆ ด้วยตนเอง และผลิตสื่อวิดีโอ ตลอดจนเสาะหาสื่อวิดีโอ เพื่อใช้สำหรับบรรยายและปลูกจิตสำนึกสร้างความตระหนักให้ทุกคนรักชุมชนของตนภายใต้หลักการ... “รู้ ตระหนัก รัก แบ่งปัน”...

ภายหลังการเตรียมงานอย่างขะมักเขม้นเข้มข้นแล้ว อีกไม่นานโครงการก็ถูกดำเนินงานอย่างเป็นทางการ โดยคัดเลือกตัวแทนผู้ประกอบการร้านขายของแต่ละตำบลในจังหวัดมาเข้ารับการอบรมฯ

หลังจากคำกล่าวเชิญของผู้ทำหน้าที่พิธีกรสิ้นสุดลง เสียงปรบมือดังสนั่นลั่นห้องประชุมต้อนรับ ชายหนุ่ม รูปร่างสูงโปร่งสมส่วน คมเข้มดูมีเสน่ห์แบบไทย ๆ ชวนให้น่าหลงใหลที่กำลังเดินขึ้นสู่กลางเวที เขาโปรยรอยยิ้ม อันหอมหวานพร้อมกับสาดสายตาทั้งสองให้กับทุกคนที่อยู่ในห้องประชุมภายใต้อากาศเย็นสบาย ๆ จากเครื่องปรับอากาศภายใต้แสงนีออนบนฝ้าเพดานที่ส่องประกายกระจายทั่วห้อง ทุกสายตาของทุกคนในห้องประชุมพุ่งตรงมากระพริบตาของชายหนุ่มอย่างจ้องจ้องทะลุทะลวงเข้าถึงหัวใจของเขา ด้วยคำถามว่า “มึงจะให้กูมาฟังมึงพูดอะไรวะเนี่ยะ..?” เขาตกใจแบบไม่ทันตั้งตัวและรับรู้ได้ว่าเสียงปรบมือต้อนรับที่สิ้นสุดลง เมื่อสักครู่นี้มันตรงกันข้ามกับแววตาทั้งสองข้างของทุกคนที่สาดมาด้วยความเคลือบแคลงสงสัยและต่อต้าน ส่งผ่านมาสู่เขาที่กำลังยืนอยู่กลางเวที เขารีบสวดลมหายใจเข้าให้เต็มปอดเพื่อดึงสติของตัวเองกลับมาให้เร็วที่สุด

ชายหนุ่มยังคงโปรยรอยยิ้มอันอ่อนหวานสู่พร้อมกับกล่าวทักทายทุกคนอย่างอบอุ่นด้วยความเป็นมิตร รับประทานอาหารความเป็นกันเองเสมือนเป็นเพื่อนที่นั่งอยู่เคียงข้าง โดยปริปากว่า “ผมเป็นเด็กบ้านนอกคนหนึ่ง.....” “ทุกคนในที่นี้คือคนสำคัญของชุมชน.....” หลายคนเริ่มมีส่วนร่วมที่จะปรึกษา หลายคนมีปฏิกิริยาตอบสนองด้วยการแอบอมยิ้ม สายตาเปล่งประกายแวววาว บางคนกล้าที่จะพูดออกมาพร้อมระเบิดความคิดเห็นออกมา เสียงหัวเราะและรอยยิ้มเริ่มกระจายกระจาย โลกแล่นอยู่ทั่วห้องประชุม เขาเริ่มสัมผัสได้ว่าทุกคนเริ่มเป็นพวกเดียวกันและไวใจเขาแล้ว เขานำทุกคนเข้าเรื่องผ่านวิดีโอเพลงที่จัดทำขึ้นเองชื่อ “บ้านของเรา ชุมชนของเรา ความสุขของเรา” ที่ถ่ายทอดให้เห็นว่าทุกคนต้องตระหนักและรู้ว่าตนเองคือคนสำคัญที่จะเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน และจะทำให้คนในชุมชนมีสุขภาพดีในฐานะที่เป็นผู้ประกอบการร้านชำ หลังจากวิดีโอจบ ชายหนุ่มประเมินสถานการณ์แล้วพบว่าทุกคนกำลังมีอารมณ์ร่วมจนลืมไปว่าวิดีโอจบลงแล้ว เขาจึงเรียกทุกคนในห้องประชุมกลับจากภวังค์ด้วยเสียงที่ดังและแข็งแกร่ง และพาทุกคนเดินตามเสียงบรรยายให้ความรู้ต่อตามแผนและกระบวนการของเขาต่อไป

เสียงซุบซิบๆ คึกกัน แคมป์ปรึกษาตลอดออกมาแข่งกับเสียงของชายหนุ่มที่กำลังจะจบการบรรยายในหัวข้อกฎหมายที่ร้านชำต้องรู้สายตาของคนกลุ่มหนึ่งในห้องถูกส่งไปยังเขาราวกระสุนปืนที่พุ่งตรงกระหน่ำย่นตาอย่างจัง บ่งบอกให้รู้ถึงความขัดแย้งและต่อต้านการบรรยายที่จบลง ซึ่งร้านชำส่วนใหญ่กระทำผิดกฎหมายกัน เช่น ขายยาอันตราย

ขายขนมและเครื่องดื่มที่มีฉลากไม่ถูกต้อง ชายหนุ่มขมใจอยู่ครู่หนึ่ง แล้วนำทุกคนสู่ภาพยนตร์สั้นเรื่อง “คำขอโทษ ทดแทนไม่ได้” ความเจ็บคืบคลานเข้ามาทดแทนเสียงซุบซิบๆ ในทันที หลังจากภาพยนตร์สั้นจบลง ที่สื่อและสะท้อนให้เห็นการสูญเสียคนในครอบครัวซึ่งเป็นภรรยาของนักธุรกิจคนหนึ่งไปอย่างไม่มีวันกลับด้วยความเห็นแก่ได้ที่เป็นเจ้าของธุรกิจที่หวังแต่กำไรจนลืมความสูญเสียและความปลอดภัยของคนรอบข้าง... แวดตาที่เศร้าสลดหดหู่ และคิดได้ของคนในห้องประชุมว่า “ฉันจะต้องไม่เป็นเหมือนนักธุรกิจในภาพยนตร์นี้” ถูกส่งผ่านให้ชายหนุ่มรับรู้หลังจากภาพยนตร์สั้นนั้นจบลง และเขาปิดท้ายการบรรยายด้วยวิดีโอเพลง “พรุ่งนี้ ต้องดีกว่า” ที่เขาทำขึ้นเอง

“มีใครสนใจจะเข้าร่วมเป็นร้านชำมาตรฐานบ้างครับ” ประโยคคำถามจากชายหนุ่มดังก้องลั่นห้องประชุม เขาได้คำตอบอย่างรวดเร็ว ผ่านมือขวาที่ชูขึ้นตระหง่านด้วยความตั้งใจของทุกคนจนแน่นห้องประชุม

“หมอ...! แล้วป้ายร้านชำมาตรฐานจะได้เมื่อไหร่ อยากรู้” เสียงแทรกขึ้นมาพร้อมกันอย่างท่วมท้น

ป้ายร้านชำมาตรฐาน ที่ผ่านการปลุกเสกจากพระเกจิอาจารย์ชื่อดัง มีคำว่า “ร้านนี้ดี คำขายจั่ววย” มีรูปพระเกจิอาจารย์ดังซึ่งเป็นที่รู้จักและรูปนางกวักในป้ายนั้นเป็นหนึ่งในกุศโลบายการอุปการะการได้รับมอบป้ายจากนายอำเภอในเวทีประชุมกำนันผู้ใหญ่บ้านประจำเดือนเพื่อประกาศยกย่อง

ให้ทุกตำบลในอำเภอได้ทราบว่าเป็นร้านชำมาตรฐาน
มันเป็นแรงผลักดันให้ทุกคนที่เป็นเจ้าของร้านชำ
อยากได้และพร้อมที่จะเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน
ทำให้คนในชุมชนมีสุขภาพดี ภายใต้หลักการ
“รู้ ตระหนัก รัก แบ่งปัน”

เสียงดังกึกก้องในหัวว่า “ลุงไม่รู้เลยหมอ...!!
ว่ายาที่ลุงขายมันผิดกฎหมาย ลุงจะกลับไปทำให้

ถูกต้อง” และสองมืออุ่นๆ ของสาวสูงวัยจับมือของ
ชายหนุ่มที่ลงมาจากเวที และส่งเสียงดังว่า
“ป้าจะไปปรับปรุงร้านชำของป้าจากร้านชำน้ารื้อ...!!
เป็นร้านชำน้าซื้อนะหมอ..ซึ่งมันเหมือนเสียงสวรรค์
ที่ได้รับรู้ว่าการอบรมครั้งนี้เกิดการ “รู้ ตระหนัก
รัก แบ่งปัน” และมันคุ้มค่ากับความตั้งใจและ
ความพยายามของเภสัชกรหนุ่มคนหนึ่ง